

Arrest

nr. 126 773 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en A.J., een Belgisch onderdaan, legden op 17 september 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Huldenberg.

1.2. Op 17 september 2013 diende verzoekster tevens, in functie van haar relatie met A.J., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 maart 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2013 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [E.]

Nationaliteit: Canada

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven van bvba Costmasters Fiduciare dd. 09.09.2013. Deze brief is echt geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze brief niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt haar persoonlijke bestaansmiddelen:

- 'document fiscal individuel 2012' dd. 21.02.2013, 'fiche de rémunérations' dd. 22.08.2013

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop te worden gewezen dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001,*

118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster ingevolge een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op 14 maart 2014 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

4.1. Verzoekster voert in een enig middel, met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht. Zij stelt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien, eerste onderdeel, de motivering niet adequaat is, met name omdat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: “L’autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu’il existe des indications sérieuses et avérées d’une possible violation de l’article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009)

Dat Mevrouw [A.] en de heer [J.] sinds de aankomst van verzoekster in België een koppel zijn.

Dat zij sinds september 2013 wettelijk samenwonen.

Dat de privéleven van verzoekster beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat tegenpartij de situatie van verzoekster had moeten analyseren met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het belang van nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de bestrede[n] beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit schendt.

Dat tegenpartij niet kon overgaan tot betekening zonder de inte[...]gratie van Mevrouw [L.] in Belg[i]ë in acht te nemen.

Aangezien tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, met name de verklaring van wettelijke samenwoning dd 17.09.13.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden."

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat voorziet in een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, verwijst verzoekster naar het gegeven dat zij en haar Belgische partner een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden en zij sedert september 2013 met deze man wettelijk samenwoont.

Er dient evenwel te worden gesteld dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen einde maakt aan enig verblijfsrecht dat verzoekster zou ontleen aan haar relatie met een Belgisch onderdaan. Tevens moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert verzoekster ook niet om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, alsnog een verblijfsrecht in België te verwerven, zodat hoe dan ook niet kan worden gesteld dat verzoekster permanent van haar Belgische vriend dreigt te worden gescheiden. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve, laat staan niet toegelaten, inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder actueel enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster stelt verder dat zij in België geïntegreerd is, doch toont hiermee niet aan dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het gedrang komt.

Daarnaast moet worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden disproportioneel is of dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betoogt verzoekster dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met alle relevante gegevens en stelt zij dat verweerder met name voorbijging aan het feit dat zij een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekende. Zij verliest evenwel uit het oog dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden precies een antwoord vormt op haar vraag om op basis van haar overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Zij kan dan ook niet stellen dat verweerder – die uitdrukkelijk motiveerde dat verzoekster een verblijfsrecht liet gelden als familielid van een burger van de Unie – met de verklaring tot wettelijke samenwoning geen rekening heeft gehouden. Verweerder diende na te gaan of verzoekster aan al de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten voldeed en hij oordeelde dat dit niet het geval was. Verzoekster toont niet aan dat verweerder hierbij enig dienstig overtuigingsstuk buiten beschouwing heeft gelaten.

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

4.2.6. De toelichting die verzoekster verstrekt laat ook niet toe te besluiten dat verweerder enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskende.

4.2.7. In zoverre het voorts de bedoeling van verzoekster is om voor te houden dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden doordat hij geen rekening hield met de verklaring tot wettelijke samenwoning die zij samen met A.J. aflegde kan het volstaan te verwijzen naar de voorgaande vaststellingen en op te merken dat uit het gegeven dat verweerder de wettelijke samenwoning van verzoekster en A.J. in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet ter discussie stelde in casu niet kan worden afgeleid dat hij het bestaan van deze wettelijke samenwoning niet in aanmerking nam.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK